

10/38

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÈNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'60.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'60

Lo que diu la Unió Republicana

—No s' amohini, don Nicolau, que d' esquivar aquests burinots ja me 'n cuydaré jo.

jecte de algunes frases mortificants per part de un marit y muller. ¿Y no saben lo que succehi? Que'l marit, al retirarse á casa seva, tot just havia passat el pedris de la porta, caygué mort en sech, víctima de una feridura. *Justo castigo á su perversidad!*

Alguns periódichs catòlics fan grans bocadas de aquest succés y fins s'atreveixen á atribuirlo á obra de miracle.

Pero ¡qué volen que 'ls digui! Al meu pobre modo d'entendre resulta un miracle completament al revés.

Perque aixís com Jesucrist ressuscitava als morts, l'Eminentíssim Cardenal Cassanyas mata als vius!

Se'ns diu que'l Sr. Pich (D. Joan) signé un dels que més s'esforçaren en violentar la voluntat de la senyora viuda del Sr. Juli y Casals.

L'entussiasme anti-clerical el Sr. Pich (D. Joan) ens sembla qu'era millor que l'hagués desplegat, prompte farà dos anys, quan l'enterro del seu pare, el nostre estimat amic D. Rossendo.

¿No saben qué va succehir en aquest enterro? Ho aném á explicar.

Assistí al corteig fúnebre la comunitat en pes de las Gerónimas. Y aixó que'l difunt passava per lliure pensador. Y no's limitá la comunitat á anar desde la casa mortuoria, carrer de la Riera Alta fins á la Parroquia, sino que desde la iglesia recorregué tot el carrer del Carme, la Rambla d'Estudis y la de Canaletas, fins á la entrada de la plassa de Catalunya. Bé pot donar compte de aquesta llarga caminada qui aquestes ratllas escriu, que obligat á portar una de las cintas del ataut sortí casi amohinat de tant sentir cantar el gori gori.

Deya tothom que aquell intempestiu alarde de religiositat reconeixia per causa única el desitj del Sr. Pich (D. Joan) de ferse ben veure de la gent á qui prestava els seus serveys com á electricista.

Pero nosaltres no ho creguerem aixís. Més inclinats ens sentírem á considerar que ho feu ab el fi noble y patriótic ab que obra sempre'l Sr. Pich (D. Joan), ab el fi de venjar els desastres de Cavite y Santiago de Cuba.

O sino que 'ls desesperats de la Casa del Pueblo li demanin comptes.

Ja veurán com dirá que ho va fer per lo que nosaltres dihem, y no per cap mira interessada.

Aquí tenen als monárquichs del govern. Be'ls quedava prou temps pera presentar els pressupostos: donchs no s'han decidit á ferho sino á última hora, quan no hi ha espay material pera discutirlos ab la deguda detenció.

Bé es veritat que'l presentarlos en forma regular implicava el deber de reunir á las Cortes... Y ells de las Cortes ne fugen com els gats escaldats de l'aygua tebia.

Y no obstant, día ha de arribar en que las Cortes dirán als governs:—Si vosaltres viviu es per la nostra voluntat, y no consentirém may que la nostra voluntat sigui burlada.

Per aixó's fa precis que la vaca lletera en lloch de deixarse munyir pacíficament, s'hi giri de cap y embesteixi de ferm.

El marqués de las Cinquillas es un dels més enfutismats en quant á proposar medis de organizació dels catòlics pera la defensa dels privilegis de la Iglesia, contra las midas del govern.

Y aixó verdaderament faria riure, si no fés plorar. Perque 'ls bisbes cobren del Estat, y del Estat percibeix també una forta subvenció el marqués de las Cinquillas.

De manera que l'Estat es tan babieca qu'ell mateix els hi proporciona las municions perque'l fusellin.

En Rodríguez de la Borbolla, un antich republicá que va ferse monárquich, y que, exercint de tal, presidí la Comissió parlamentaria de la Lley de Jurisdiccions, es advocat y resideix á Sevilla.

Y tenint necessitat d'expedir una circular oferint els seus serveys professionals, desde Sevilla la va enviar á la estafeta del Congrés perque, sense necessitat de franqueig, s'escampés per tot Espanya. ¿Qué tal? ¿Soró no son aprofitats aquests pares de la patria al servey de las oligarquías?

Per la estafeta del Congrés s'hi fa un gran contrabando en perjudici de la renda del Timbre. ¡Y's fa al amparo de qualsevol legislador poch escrupulós!

Ab rahó deya un que'n sab la prima: —Es veritat que tot lo que s'expedeix per la ditxosa estafeta del Congrés no porta materialment el sello de franqueig; pero á falta de aquest ne porta un altre.

—¿Sí? ¿quín?—li preguntaren. Y ell respongué: —El sello de la ignominia.

Alguns elements anti-solidaris alegan—creyém que de bona fé—com á motiu de no entrar en el moviment, la circumstancia—qu'ells crehen certa y positiva, ab tot y ser completament errónea—de qu' en la Solidaritat hi preponderan els elements carlins y reaccionaris.

Números rodons els comptes dels anti-solidaris

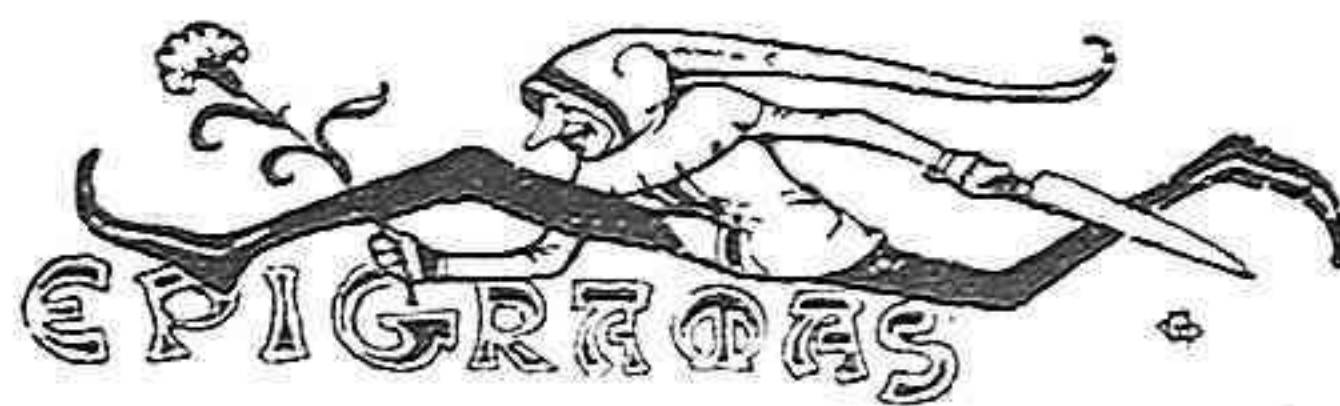
—Vejin si poden ser més clars: vint y, detrás del vint, tres zeros, ¿no son 20,000 justos y cabals?

Doném per sentat que aixó fos cert—que no ho es ni molt menos.—¿Acás la necessitat de contrarrestar la preponderancia dels indicats elements no 'ls obligaria á portar al moviment el major número possible de forasas republicanas?

Vegin com están fora de la rahó al formular un argument tan poch serio y mal fundat.

Al dir lo que diuen se fan ressó únicament dels interessos de un cert individu que tot ha volgut embarullarho ab el propósit de mantenir dintre del portit una especie de dictadura personal, incompatible ab las ideas democráticas.

Conegué que Solidaritat, moviment que ja no es de un partit sino de tot un poble, li esbullava'l marro de las sevas ambicions y ha tractat de desbaratarlo sense conseguirho, perque la immensa majoria dels nostres correligionaris, els que's mouhen sols per las ideas y no pels appetits, els refractaris á tota obcecació, els serens, els desapassionats, han comprés á la fi'l seu joch barruber y li han girat las espallas.

Un va dir:—L'estil es'l home. Y un altre li contestá: —Poch vals tú escribint novelas si lo que dius es vritat.

Tens un estil tan dolent que per forsa ets un malvat. A. PONT ESPASA

—Per anar d'aquí á Santa Ana agafant una tartana ¿quánt temps haig de menesté? —Una horeta si't bellugas. —Donchs aixís n'agafa dugas y ab mitja hora hi aniré. I. M. GENE

XARADA
CARTA OBERTA A UNA EX-VEHINA DEL CARRER DEL CARME

No extranyis, no, ex-vehineta, amor de tots mos amors, que, com feya avants, no surti hu-terça may al balcó hu passar ratos de ditxa contemplant ab gran fervor tos ulls blaus, quarta manetas, molt més blancas que'l mató, ta cara sempre riallera y ton engrescador ocs; ni que tampoch t'ofereixi, com avans feya, cap brot d'aquelles dos-quart d'auífabrega que teníam al balcó hu cambi de tú entregarme

alguna de quarta fiors que regavas cada día quan més fort picava'l sol. ¡Quánt ratos passat havíam més felissos, maitres dos! ¿Te recordas d'aquell día en que prima entrada fosch vaig tirar-te... (¿vols que ho digui?) vaig tirar-te jo un... petó davant mateix del teu pare que no ho veje poch ni molt?... ¿No't recordas d'aquell altre per mí no tan felis jorn —ja que'm va tocar el rebre— en qu' en compte d'un petó vaig tirar-te... una pedreta ique va trencá un vidre ó dos del balcó de casa teva y que després, de rebot, va tocá hu aquell Quimenes hu la punta del dit gros?... No sé si tú te'n recordas; pro lo que es un servidor me'n recordo fins de sobras, ja que'm costá un fart de grop del mala-sort del teu pare y dos días de presó ab que tingué hu bé obsequiar-me el municipal talós! Aquells ratos tan ditxosos ja han volat per sempre, tots; puig, conforme pots comprendre ab el senyal del balcó, hem fugit d'aquella casa y d'aquell carrer y tot y'ns ha portat la patrona hu l'altra banda de mon desde ahont may't puch veurer ni tirar-te aquelles tot que prima tú t'agradavan com hu mí, per cert no poch. Mes, per més que jo no't veji, tens de saber que per'xó no he deixat gens d'estimarte, qu'encare't guardo'l meu cor, que torná hu viurer voldria del Carme al carré altre cop sols per véure't cada día'l que es dos-terça d'amor, y que en fi, per tú, ex-vehina, me'n aniré aviat al clot (si no vaig hu Sant Gervasi, hu Gracia ó al Poble Nou).

ARROSSAIRE VILAFRANQUÍ
ANAGRAMA
La total tots la volen perque es justa, leal y franca; mentres que de la total casi tothom s'en aparta.
SISKET D. PAILA
TARJETA

TECLA PÓLIT LLADI

Formar ab aquestas lletas degudament combinadas el títul de una pessa catalana.
FE DE LA FLOR
GEROGLÍFICH COMPRIMIT

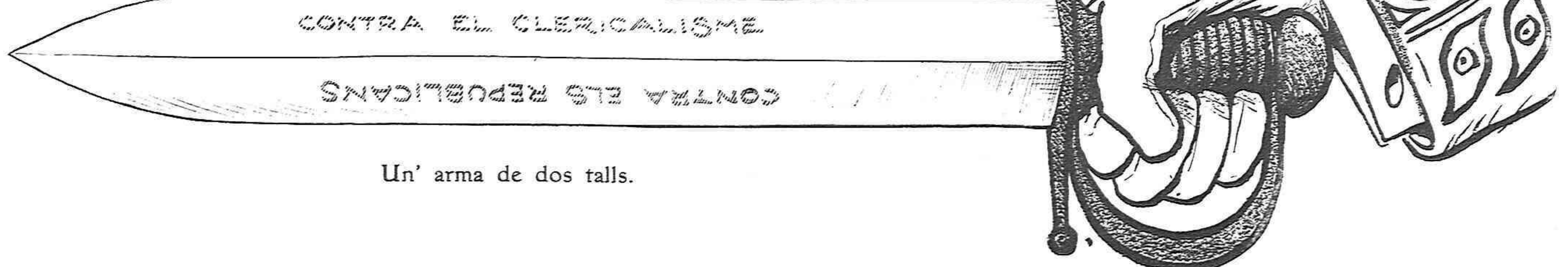
PO PO PO
MIQUEL PLANAS

Caballers: Marqués de las Patillas, Pur-lucual, Miquel Ferrer Dalmau, Enrich Bonagarriga (a) Suat, J. Barga-llo, Un domador de canaris, J. Serra, Pepet de Reus, Fe de la Flor, Arcadi Guasch, B. Vidal, y Un borni: Han perdut el temps.
Caballers: Pep Vilá y T. Garriga, Un anti-maurista, Moka Soka y C. Manel Branera, R. A. (a) Pau de las Calsas Curtas, Cap d'Estopa, y A. Rosés: Alguna coseta.
Caballer: E. Bofill S. y Eme: Gracias per l'envío. Veurém.—Una noya de Tortellá: Aixó millor que ho preguntí al interessat.—M. Dalmao Totsing: Els versos no son dolents, pero el final resulta pornogràfic.—J. Casanova: Es bastant defectuosa.—Noy de Pallejá, el Faiges: Lo mateix li dich.—R. Solé y Cós: Idem de idem.—V. Xirrnachs: Igual va per vosté.—Joseph Planas: Farém tria y... qui sab!—Vicens Borrás y Baiges: No'ns plau.—Enrich Bofill: No va.—Carlitos: Els seus versos son malitos.—Amadeo Martorell: Dolent.—M. Colomé R.: L'escrit de que'ns parla's devia extraviar. Lo d'avy no'ns convé.—Manel del Picadero: No resulta.—Germans Branera: Potser sí.—C. C. y C. Carpetasso, carpetasso y carpetasso.—Albert A. Torrellas: Feyna inútil.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C^a

El projecte de Lley d'Associacions

Un' arma de dos talls.